

РЕШЕНИЕ

№ 5306

гр. София, 12.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **5053** по описа за **2020** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на ЗАСТРАХОВАТЕЛНО ДРУЖЕСТВО [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Решение от 28.03.2020г. по НАХД № 3529/2019г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 114 състав. С решението се потвърждава наказателно постановление /НП/ № Р-10-88/07.02.2019г. на член на КФН, изпълняващ правомощията на Заместник-председателя на Комисията по финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 /две хиляди/ лева на основание чл.647, ал.2 и чл. 644, ал. 2, предл. 2, във връзка с ал. 1, т. 2 от Кодекса на застраховането /КЗ/ и § 1, т. 51 от ДР и чл.648 от КЗ за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Касаторът излага твърдения за допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Оспорва извода, че деянието е извършено в условията на повторност, тъй като процесния АУАН съдържа факти единствено и само по отношение на нарушението по чл.1078 КЗ. Твърди се още, че е налице и неправилна квалификация на вмененото на дружеството нарушение, като според касатора в конкретния случай приложима била разпоредбата на чл.496 и сл. от КЗ. Не

била спазена разпоредбата на чл. 12 ЗАНН при определяне размера на наказанието, нито била извършена преценка по чл. 28 ЗАНН, доколкото към момента на съставяне на АУАН застрахованият е получил изцяло определеното му застрахователно обезщетение. Моли за отмяна на решението и потвърденото с него НП. Алтернативно – НП да бъде изменено, като се преквалифицира наложена имуществена санкция от такава по чл.644, ал.2 КЗ на такава по чл. 644, ал.1, т.1 от КЗ в минимален размер. В съдебно заседание ответникът - КФН, редовно уведомен, чрез юрк. Н., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществото на спора. Претендира разноси.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е депозирана в СРС от надлежно процесуално легитимирана страна в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на обжалваното решение /чл. 211, ал. 1 от АПК/.

Разгледана по същество е неоснователна.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: служители на КФН извършват проверка на дружеството застраховател – ЗД [фирма], при която констатира, че е заведена щета по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на 13.04.2018г., на която дата са представени и относими към щетата документи, като на 16.04.2018г. е извършен и оглед на автомобила. На 17.04.2018г. е извършен допълнителен оглед и са представени данни за банковата сметка на застрахованото лице. С писмо от 14.05.2018г. застрахователя е поискал от увреденото лице удостоверение за прекратяване на регистрацията на автомобила, поради определяне на застрахователното обезщетение като тотална щета, който документи бил представен от увреденото лице на 18.05.2018г. След тази дата от ползвателя на застрахователната услуга не са били изискани допълнителни доказателства. С платежно нареждане от 21.08.2018г. застрахователят ЗД [фирма] се е произнесъл по претенцията като е изплатил застрахователно обезщетение в размер на 1 037, 71 лв. Поради произнасянето на касатора по претенцията след законоустановения срок (11.06.2018г.), а именно на 21.08.2019г. , административнонаказващият орган е приел, че ЗД [фирма] е извършил нарушение по чл. 108, ал. 1 от КЗ – непроизнасяне в 15-дневен срок /работни дни/, при условията на „повторност“, за което е ангажирана отговорността на застрахователното дружество и е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 /две хиляди/ лева на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2 във връзка с ал. 1, т. 2 от КЗ във връзка с § 1, т. 51 ДР КЗ.

За цитираното нарушение и съставен е АУАН № Р-06-1133/01.10.2019г. – предпоставка за налагане на горепосоченото административно наказание „имуществена санкция“ с НП № Р-10-88/07.02.2019 г. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

С разпоредбите на чл. 106-чл. 108 КЗ законодателят е предоставил възможност на застрахователя да изиска и снабди с допълнителни доказателства от лицето,

предявило застрахователната претенция, включително и от държавни органи и трети лица. След представянето на всички доказателства по чл. 106 КЗ започва да тече 15-дневният срок, изчислен в работни дни, за произнасяне: да бъде определено и изплатено обезщетението или застрахователната сума, или да бъде обективизиран мотивиран отказ за плащането. Не се оспорва, че към дата 29.10.2018 г. са представени всички относими документи. От този момент започва да тече и 15-дневният срок по чл. 108, ал. 1 КЗ. Правилно АНО и СРС са посочили, че законоустановеният срок за произнасяне по претенцията изтича на 11.06.2018 г. и считано от 12.06.2018г. дружеството е в неизпълнение. Периодът на извършване на деянието е определяем, доколкото се сочи произнасяне с отказ за изплащане на застрахователно обезщетение на 21.08.2018г. Въпреки това не се обезпечава извод за спазване на разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ, доколкото същата въвежда кумулативно изпълнението на двете задължения от застрахователя в 15-дневен срок /изчислен в работни дни/ – както да определи размера на обезщетението, така и да го изплати. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния кодекс /абсолютната погасителна давност/. При съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи си в неправилно подвеждане на осъществилите се факти под нормата на чл. 108, ал. 1 КЗ във връзка с чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН.

За пълнота на изложението и в съответствие с твърденията, изложени в оспорения съдебен акт, настоящата съдебна инстанция приема за правилна квалификацията на деянието по чл. 108, ал. 1 от КЗ, извършена от административнонаказващия орган. Нормите на част Втора, дял Втори, глава седма, раздел VII /чл. 104 – чл. 109/ не дерогират изцяло приложението на част Пета, дял Втори, глава четиридесет и седма, „Задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите“ /чл. 477 – чл. 505/, нито приложението на част Четвърта, дял Втори, глава Тридесет и девета „Имуществено застраховане“ /чл. 399-418/, но същите регламентират правила за дейността на застрахователите по уреждане на всеки вид застрахователни претенции, с които съответните дружества следва да се съобразят при сключването и при изпълнението на застрахователни договори от даден вид, като не въвеждат ограничителни, по-тежки правила, за одобряване и изплащане на обезщетенията от тези, които законодателят изначално е посочил в разпоредбите на чл. 104 и следващите от КЗ. Съгласно чл. 106 от КЗ, към която разпоредба препраща чл. 108, ал. 1 от КЗ, застрахователните претенции се завеждат по реда и в сроковете, предвидени в застрахователния договор пред застрахователя, като се предвижда представянето на допълнителни доказателства от потребителя на застрахователната услуга. От този момент започва да тече 15-дневният срок /изчислен в работни дни/ за обективизиране заключението на застрахователя да определи размера на обезщетението или мотивирано да откаже плащане, като в първия случай при положително становище да извърши и плащането, постановено от законодателя като кумулативно изискване. С нормата на чл. 108, ал. 1 КЗ се регламентира срокът за произнасяне по всяка една застрахователна претенция, предявена към застраховател, за изплащане на застрахователно обезщетение, без значение вида на застрахователното събитие, което подлежи на обезщетяване. С разпоредбата на чл. 108, ал. 3 във връзка с чл. 496 от КЗ се въвежда срок, не по-дълъг от 3 месеца, за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, считано

от нейното предявяване пред застрахователя, независимо дали са изискани допълнителни доказателства от лицето, предявило претенцията, или от държавни органи и трети лица. С разпоредбата на чл. 405, ал. 1 във връзка с чл. 108, ал. 1 - 3 или 5 КЗ се въвежда срок за изплащане на застрахователното обезщетение, т.е. въвежда се изискването за произнасяне на застрахователя в срок от 15 работни дни, считано от предявяване на застрахователната претенция или представяне на допълнителните доказателства. Макар нормата чл. 108, ал.1 КЗ да е обща, поради което и относима към всички застраховки, а чл. 496 от КЗ - само за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, съответно чл. 405, ал. 1 – при имуществено застраховане, между тези разпоредби няма противоречие, което да трябва да се разреши въз основа на правилото за предимство на специалната пред общата норма. Предписанията на тези норми не си противоречат, а се допълват и обвързват застрахователя да се произнесе в срок от 15 работни дни от представянето на всички доказателства или от допълнителните такива, когато представянето им е необходимо, за да се изпълни изискването за пълнота на доказателствата - „всички доказателства“. Специалната норма има дисциплиниращ ефект не само по отношение на застрахователя, но и по отношение на ползващото се трето лице /увредения/, предявил претенция за плащане, който ще понесе последиците при непредставяне на необходимите доказателства.

Датата на осъществяване на нарушението е относима и с оглед на това налице ли е повторност по смисъла на § 1, т. 51 ДР КЗ, така че да бъде ангажирана отговорността на дружеството съгласно чл. 644, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 2 от КЗ. При повторно нарушение по чл. 644, ал. 1, т. 2 КЗ на юридическите лица се налага административно наказание „имуществена санкция“ в размер от 2 000 до 40 000 лева. Повторно е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. В конкретния случай цитирано в оспореното НП е НП № Р-10-188/28.03.2017 г., влязло в сила на 13.10.2017 г., видно от което за нарушение по чл. 108, ал. 1 КЗ е наложена имуществена санкция на дружеството касатор. В едногодишен срок от влизане в сила на НП, с което е наложено наказание за същия вид нарушение, на 12.06.2018 г. е извършено деяние – елемент от състава на нарушението по чл. 108, ал. 1 КЗ във връзка с чл. 6 ЗАНН.

Не се приемат като основателни доводите на касатора, че повторността е елемент от състава на правонарушението. Напротив – дали едно деяние е повторно или не е релевантно обстоятелство единствено при определяне размера на административното наказание. Повторността не определя осъществен ли е съставът на нарушението, което в случая е безспорно установено. Касаторът неправилно сочи, че е допуснато съществено процесуално нарушение поради описание на процесното деяние като повторно едва с оспорваното НП. С разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН не се поставя изискване да бъде посочена санкционната разпоредба, която следва да бъде приложена, както и видът и размерът на наказанието. Задължителни реквизити са единствено елементите от обективна страна – дата и място на нарушението, описанието му и обстоятелствата, при които е извършено, и елементите от субективна страна – субект и вина при деяния, извършени от физически лица. Сочат се също и законните разпоредби, които са нарушени. Изискването на чл. 42, т. 4 от ЗАНН за описание на нарушението чрез всички елементи от фактическия състав на деянието по чл. 108, ал. 1 от КЗ е спазено при съставяне на АУАН № Р-06-234/20.03.2019 г. С чл.

57, ал. 1, т. 7 от ЗАНН към тези елементи /чл. 42, т. 3-т. 5 от ЗАНН/ се допълват видът и размерът на наказанието, за определянето на което е от значение дали деянието е повторно или не, съответно дали същото е извършено от физическо или юридическо лице. Касае се за дейност на административнонаказващия орган по определяне вида и размера на наказанието в НП, за което няма изискване в чл. 42 от ЗАНН да бъде посочено още със съставяне на АУАН, съобразявайки се и с разпоредбата на чл. 27, ал. 3 във връзка с ал. 1 от ЗАНН за определяне на по-тежко наказание при отегчаващи обстоятелства, вкл. и при повторност на деянието. Съдът намира, че с процесното НП на ЗД [фирма] е наложено законосъобразно и явно справедливо, в предвидения от законодателя размер, административно наказание „имуществена санкция“ на основание чл. 644, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 2 от КЗ.

Застрахователните дружества изпълняват особено важна функция, като акумулират финансов ресурс, чрез който по определени правила да компенсират претърпените от застрахованите лица вреди. Неизпълнението на тази основна функция от страна на застрахователите в законоустановените срокове ще засегне имуществената сфера на тези лица и ще обезсмисли целта на застраховането – обезщетяване на вреди, настъпили в следствие на предвидени в съответните договори застрахователни събития. Наказанията по чл. 644 от КЗ са насочени именно към стимулиране на застрахователите да спазват предвидените в кодекса срокове за изпълнение на задълженията им, възникнали във връзка с поетите рискове, и при спазване целта на закона, изведена в чл. 2 от КЗ. Нарушението по чл. 108, ал. 1 от КЗ е формално, на просто извършване, тъй като законодателят не е предвидил в състава му настъпването на вредни последици, което обуславя и ирелевантността на липсата на такива. Във връзка с изложеното в случая не може да се приеме, че са налице предпоставките за прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, в която посока е и утвърдилата се съдебна практика.

По изложените съображения, настоящата инстанция намира жалбата за неоснователна, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото и във връзка с изменение чл.63, ал.3 – ал.5 ЗАНН (ДВ, бр.94 от 29.11.2019г.), искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 (сто) лева, съгласно чл.78, ал.8 ГПК, приложим съгласно чл.144 АПК във вр. чл.37 от Закона за правната помощ и чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.2006г./.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 28.03.2020г. по НАХД № 3529/2019г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 114 състав.

ОСЪЖДА ЗАСТРАХОВАТЕЛНО ДРУЖЕСТВО [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисията за финансов надзор, сумата 100 (сто) лева – разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ:

